

Det ærede parlamentsmedlems beskrivelse af Den Internationale Telekommunikationsunion og dens procedurer stammer fra en periode (inden Fællesskabet havde etableret retlige rammer for liberalisering af telekommunikationssektoren), hvor Telekommunikationsunionen ganske rigtigt bestod af en gruppering af nationale telestyrelser, der var statsmonopoler. I mellemtiden er der også indledt en udvikling af Telekommunikationsunionens strukturer for bedre at afspejle den på verdensplan stigende adskillelse mellem telekommunikationsoperatører og de myndigheder, der har ansvaret for den lovgivningsmæssige side af sagen.

Denne adskillelse er også i Europa gradvist blevet indført, bl.a. gennem liberaliseringspolitikken, og i denne forbindelse navnlig gennem fjernelsen af de sær- og eksklusivrettigheder, som de historiske operatører eventuelt rådede over, hvilket har ført frem til indførelse af adskillelse mellem den nationale regulator og den historiske operatør inden for rammerne af fællesskabslovgivningen. I dag deltager såvel de nationale myndigheder som de økonomiske operatører i Telekommunikationsunionens medlemsstater i dette arbejde, men fællesskabsbestemmelserne pålægger nu de deltagende myndigheder fra medlemsstaterne at handle fuldstændig uafhængig i forhold til samtlige klasser af operatører, der kan medvirke i Telekommunikationsunionens arbejde.

Det bør endvidere bemærkes, at de henstillinger, som Telekommunikationsunionen fremkommer med, som navnet angiver ikke har nogen direkte retlig betydning, og som følge deraf kan medlemsstaterne ikke tvinges til at efterkomme disse, med mindre de er i strid med gældende fællesskabslovgivning.

Endelig er Kommissionen til dato ikke bekendt med, at de henstillinger, som Telekommunikationsunionen fremkommer med, skulle have til formål hverken at modsætte sig eller lette medlemsstaternes myndigheds reelle gennemførelse af de ovennævnte bestemmelser i direktiv 98/0010/EF.

⁽¹⁾ EFT L 101 af 1.4.1998.

(2000/C 170 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1811/99

af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Omregning af de nationale valutaer

Den 1. januar 2002 vil euroen erstatte de nationale valutaer i 11 af Den Europæiske Unions medlemslande. Der er naturligvis fastsat foranstaltninger for omregning af sedler, medens det samme tilsyneladende ikke tilfældet for mønter.

Mener Kommissionen ikke, at det er absolut nødvendigt at overveje og vedtage specifikke foranstaltninger, som muliggør omregning af mønter i de 11 lande, med henblik på at sikre alle borgerne i de lande, som har vedtaget at indføre euroen, mulighed for at få omregnet de mønter, de har i deres besiddelse, til euro?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(11. november 1999)

De medlemsstater, der deltager i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) skal tilbagetrække mønter og pengesedler denomineret i den nationale valutaenhed i perioden mellem 1. januar 2002 og 30. juni 2002 (sidste frist). Det ærede medlem berører to aspekter: dels veksling af nationale mønter til euro i den medlemsstat, hvor disse mønter er udstedt, og dels omregning af en medlemsstats mønter til euro i en anden medlemsstat.

Med hensyn til det første aspekt bestemmer EU-lovgivningen om veksling af nationale mønter til euro efter udgangen af overgangsperioden, den 31. december 2001, at udstederne af disse mønter fortsat skal acceptere at modtage de nationale mønter, de får indleveret, efter at de ikke længere er lovligt betalingsmiddel, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lovgivning og praksis. Det samme gælder for pengesedler.

Kommissionen har fundet det nødvendigt at træffe supplerende foranstaltninger for at sikre en gnidningsløs overgang til euroen som lovligt betalingsmiddel. Ved henstilling 98/0286/EF⁽¹⁾ bestemte den derfor, at bankerne gebyrfrit skal veksle beløb svarende til »husholdningsbeløb« for deres kunder. Denne veksling gælder pengesedler og mønter.

Med hensyn til det andet aspekt skal det først understreges, at det i den nuværende situation normalt ikke er muligt at veksle nationale mønter i en anden medlemsstat inden for eurozonen. Der skal derfor tages stilling til, hvorvidt der i forbindelse med indførelsen af euromønter og -pengesedler skal tilbydes en ny tjenesteydelse, hvad prisen og de nærmere bestemmelser herfor skal være, hvem der skal være ansvarlig herfor og hvem der skal betale omkostningerne herved. I betragtning af de særlige logistiske problemer i forbindelse med håndteringen af mønterne, vil omvekslingen i hele eurozonen sandsynligvis kræve betydelige ressourcer. I betragtning af de nationale mønters begrænsede værdi vil en sådan tjenesteydelse ikke være særlig attraktiv ud fra en indtjeningsmæssig synsvinkel. Kommissionen er opmærksom på dette problem og undersøger i øjeblikket, hvorledes man sammen med Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og medlemsstaterne kan finde en fornuftig økonomisk løsning, der er tilfredsstillende for de europæiske borgere.

⁽¹⁾ KOM(98) 961 endelig udg.

(2000/C 170 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1814/99
af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Beskyttelse af italienske ikke-industrifremstillede levnedsmidler

I overensstemmelse med de forpligtelser, som Den Europæiske Union har indgået, foretages der en forenkling af en række vertikale direktiver på levnedsmiddelområdet, således at de kun kommer til at indeholde bestemmelser vedrørende de centrale krav, som ovennævnte produkter skal opfylde for at kunne cirkulere frit i det indre marked.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang de i disse direktiver fastsatte kvalitets- og hygiejnestandarder ikke vil lægge hindringer i vejen for udviklingen og beskyttelsen af traditionelle ikke-industrielle produktionssektorer, som ikke blot er en del af et lands kulturarv og fremstiller produkter af høj kvalitet, men som også er vigtige sektorer set ud fra et økonomisk og beskæftigelsesmæssigt synspunkt og for så vidt angår forbrugerbeskyttelse?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at forhindre, at der i forskellige sektorer af den italienske levnedsmiddelindustri anrettes skader på ikke-industrialiserede virksomheder (Fabriano-salami, Fossa-ost, Colonnata-spæk, honning, pasta, brød, chokolade osv.) til fordel for de multinationale virksomheder, hvis produkter er industrifremstillede, men som tilbyder en lavere kvalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. november 1999)

EF-lovgivningen om levnedsmidler tager blandt andet sigte på at beskytte den offentlige sundhed ved indførelse af hygiejne- og kontrolbestemmelser. Disse bestemmelser skal overholdes af enhver produktionsvirksomhed, hvad enten det drejer sig om en mindre virksomhed eller en industrivirksomhed.

Kommissionen råder ikke over oplysninger, der kan bekræfte, at disse bestemmelser, som har eksisteret i en årrække, hindrer udviklingen og opretholdelsen af mindre produktionsvirksomheder eller resulterer i en forringelse af produkternes kvalitet. Desuden åbner Rådets forordning (EØF) 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ og Rådets forordning (EØF) 2082/92 af 14. juli 1992 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽²⁾ mulighed for at fremme og beskytte traditionelle produkter, hvis de opfylder kravene. Således er navnene på en lang række levnedsmidler, hovedsagelig hidrørende fra mindre produktionsvirksomheder, beskyttet på EF-niveau.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.